

tvinger Kommunerne til at gøre det. Derfor ønsker og henstiller jeg, at der i ethvert Tilfælde gives Kommunerne saa megen Bevægelsesfrihed, at det bliver muligt for dem i samme Grad som hidtil at kunne indrette sig med en stigende Skala eller med en virkelig progressiv Beskatning efter Formue og Lejlighed. Her-til skal jeg indskrænke mig.

N. Andersen: Det har glædet mig under de sidste Par Dages Forhandling at være Vidne til, at ikke saa ganske faa Medlemmer i denne Sal have set paa et af de af mig paaankede Punkter i Skatte-lovene, nemlig Aktieselskabers Beskatning til Staten, omtrent paa samme Maade som den højtærede Finansminister, den ærede Ordfører og jeg se derpaa. Jeg nærer derved noget Haab om, at det endnu i den ellefte Time vil være muligt at komme til en Omændrning af dette for mig højest uretfærdige Forhold. Det var mig ganske vist en Skuffelse, at det Medlem, der fik Ordet næstefter mig, nemlig det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), der jo ellers i Almindelighed ser ganske klart paa den Slags Forhold, her kunde være af en modsat Mening. Det, som det ærede Medlem navnlig gjorde gældende som Begrundelse for Aktieselskabsbeskatningens Retfærdighed, var, at vor sydlige Nabo, Preussen, havde en Skatteordning, der paa dette Punkt endogsaa var værre end vor. Jeg synes ikke, at det er et Argument, der kan bruges. Fordi min Nabo begaar en Uretfærdighed, har jeg dog virkelig ikke Ret til at begaa det samme. Jeg kan ikke benytte det som en Undskyldning for at begaa Tyveri, at der ogsaa er en anden Mand, der har stjaalet. Det gaar ikke an at ræsonnere saaledes. Ej heller synes jeg, at det er en fuldgyldig Begrundelse, det ærede Medlem gav for selve Formen af denne Skattereform, at man har gjort noget lignende i de forskellige andre europæiske Lande i den sidste halve Menneskealder. Jeg ved lige saa godt som det ærede Medlem, at det er rigtigt, naar han siger, at det var en europæisk Strømning, der gik gennem Landene for nogle Aar siden, en Bevægelse for at komme bort fra de faste Ejendoms-skatter til mere personlige Skatter efter Formue og Lejlighed, men at dette just skulde være normgivende for den Form, vi skulle give vor Skattereform, at det store Naboland har gjort noget lignende, forstaar jeg heller ikke. Man gør altid klogt i at lære af Historien og af andre Menne-

sker, men det forekommer mig, at man skal anvende nogen Kritik og lige saa godt lære, hvad man ikke skal gøre, hvad det er ufornuftigt at gøre. Og jeg har ikke endnu kunnet se og vil neppe kunne se det, før det ad rent praktisk Vej bliver banket ind i mig, at den Form for Beskatning, man her vil indføre, er tiltalende saavel for den, der skal yde Skatten, som for den, der skal opkræve den. Jeg har ikke kunnet se bedre, end at man lige saa godt kunde være gaaet til andre Former, der havde været ikke alene lige saa fyldestgørende og korrekte, og som ramte langt mere, hvor de skulde ramme. I denne Forbindelse vilde jeg gerne gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Oscar Hansen), der talte i Gaar, og — hvad jeg paaskønner — i mange Smaapunkter, efter hans Udtalelser at dømme, var enig med mig, men som dog endte med at sige, at han var ganske uenig med mig i selve Hovedsagen, idet han opfattede min Stilling til Skatte-lovene, som om jeg var en principiel Modstander af Beskatning af rørlig Formue. Det er saa himmelvidt derfra, som paa nogen Maade tænkes kan. Jeg har i denne Sal gentagne Gange, men, da det endnu ikke er blevet anerkendt, selvfølgelig ikke tid nok, sagt, at den eneste forstandige Maade, hvorpaa man efter min Mening skulde reformere om Skatter, var at tage de to Krav til Følge, som man fra alle Sider var enig om at fremsætte for en halv Snes Aar siden — ikke mindst fra Agrarforeningens Side. De gik ud paa dels at hjælpe Kommunerne paa Landet til bedre at kunne magte deres Opgave og til Indkomster, hvis man ikke vil tage nogle af deres byrdefulde Hverv fra dem og lægge dem over paa Staten, for at man derigen-nem kunde blive i Stand til at lette dem noget for de utrolige Byrder, der efterhaanden have hobet sig op paa Hartkornsejerne, og dels paa den anden Side at tage til Følge de fuldt ud berettigede Krav, de absolut sunde og forstandige Krav om at lægge Skatten paa den Del af Formuen, der er rørlig, paa selve Kapitalformuen og lade Ejeren af denne Formue bidrage noget til Statens Fornødenheder. Det har jeg altid anset for saa absolut vel begrundet, at der ikke kunde diskuteres om Rigtigheden deraf. Der er ingen Mening i, at den Mand, der har en Million Kroner i Kontanter eller Værdipapirer, altsaa i mobil Formue, ikke skal svare en eneste Øre til Statens Fornødenheder, men at